

„Moje soukromí! Nekoukat, nešťourat!“

Začalo to asi o Vánocích roku 2008. Tehdy jsem pod vánočním stromečkem našla jednu velkou krabici. S dychtivostí jsem ji rozbalila a tam na mě čekal počítač. Jelikož jsem do teď žádný neměla a potřebovala jsem ho do školy, byla jsem z něj velmi nadšená. Hned jsem začala přemýšlet, kam ho umístím. Jelikož nemáme doma moc místa, nejlepší možností bylo ho umístit do některého dětského pokoje. A tak se také stalo.

Strašně moc jsem ho chtěla vyzkoušet a podělit je o svou radost s ostatními kamarády. A tak jsem se ihned přihlásila na sociální síť facebook. Tam jsme si zpravidla často psávali a vykládali o všem možném, co se ve světě děje. Netrvalo to dlouho a na počítači se mi objevila žádost o přátelství od několika lidí. Klikla jsem tedy na ikonku, která tak zběsile blikala a podívala jsem se, co to jsou za lidi. Většinu z těch lidí jsem ve skutečnosti znala jak osobně tak od vidění. Ovšem poslední osoba mi vůbec známá nebyla, ani jsem o ní nikdy neslyšela. Nechala jsem ji tedy být a dál si dopisovala s lidmi, které doopravdy znám.

Po pár minutách mi od neznámého přišla zpráva: „Ahoj, Lajkneš mi prosím tento odkaz?“ Chvilí jsem se rozmýšlela, ale nakonec jsme si řekla: „No co?“ a klikla jsem na odkaz. Objevila se mi nějaká stránka, kde nebylo nic moc pěkného a tak sem ji rychle zavřela. Došlo mi, že tenhle člověk asi nebude patřit mezi normální lidi, a tak sem se s ním dál ani neobtěžovala.

Jednou když jsme se šli s kamarádkami po škole projít kolem potoku, jako jsme to dělávali většinou, se nám Zuzana s něčím svěřila. Seznámila se totiž na sociální síti s nějakým klukem. Když nám to řekla, jeho jméno se mi zdálo nějaké povědomé. Jako bych ho někde už slyšela. Proto jsem se rozhodla, že se podívám, co je to zač. „Bingo!“ Já věděla odkud ho znám! Úplně stejně se totiž jmenoval ten uživatel, který si mě chtěl přidat mezi přátele a posílal mně ten odkaz. Řekla jsem to Zuzaně, ale tu to očividně nijak nerozhodilo. Často si spolu totiž dopisovali nebo posílali fotky. A i přes to se zdálo, že jsou to dobří přátelé přes internet.

Za pár týdnů nám začali prázdniny a my jsme se se spolužačkami rozhodly, že pojedeme na víkend pod stan. Sbalily jsme si tedy kufry a jely. Bylo to jedno místečko nedaleko malé vesničky v horách. Žádný signál ani wi-fi, prostě prázdniny jak mají být. Přes den jsme hrály nejrůznější hry a večer jsme si sedly k táborovému ohni a zpívaly písničky. Stále jsem měla pocit, jako by nás někdo sledoval, ale nějak jsem to nebrala na vědomí a užívala si prázdniny. U táboráku jsme zpívaly známé písničky za doprovodu kytary nebo jsme si chvíli lehly na zem a pozorovaly hvězdy. Všude byl klid a my jsme poslouchaly jemné praskání ohně, cvrkot cvrčků, letmé šumění větru v korunách stromů...

Když v tom něco ve vedlejším stromě zapraskalo. Všechny jsme se lekly a některé spolužačky vyjekly hrůzou: „Co to bylo?, Co to bylo?“ Křičely jedna přes druhou. Chvilí nastalo ticho... Po pár minutách větev znovu zapraskala a mezi nás se zřítily nějaká osoba. Všechny jsme byly

vylekané a hleděly, kdo to je a jestli náhodou není zraněný. Za chvíli se ale ten člověk zvedl a ozářil ho plamínek od ohně. „Kryštofe!“ z ničeho nic zvolala Zuzana a vrhla se k osobě, aby mu pomohla. „Co tady prosím tě děláš?“ Kryštof celý otlučený chvíli přemýšlel: „No... já jsem tě jen chtěl vidět ve skutečnosti, a když jsi na facebooku psala (na svojí zdi), že budeš kousek ode mě, řekl jsem si, že tě půjdu navštívit.“ V tom mi to došlo! Byla to ta osoba, která si mě chtěla přidat a dlouho se bavila se Zuzanou. Ale proč byl tedy vylezený na stromě? Dál sem to ale neřešila. Zuzana ho mezi tím zavedla k táboráku a dala mu čaj. Kryštof se však jakoby snažil stále něco schovat za zády. Zuzana si s ním vykládala a my jsme si dál užívali volna.

Když nám skončili prázdniny, rozhodla jsem se po dlouhé době, že se podívám, co nového se děje ve virtuálním světě facebooku. Všechno se zdálo být při starém až na jednu věc. Všude byly fotky mě a mých spolužaček z prázdnin. Ale tam přeci nikdo neměl foťák? A ani ty fotky se mi moc nezdály. Na nich vypadalo, jako bych tahala Kláru za vlasy, a přitom sem jí vydělávala jen lístek ze zamotaných vlasů. Nebo Simona vypadala jako by praštila Eriku a přitom jí oprašovala záda. A další fotky podobného typu. „Kdo tam mohl takové fotky dát?“ ptala jsem se sama sebe. Klikla jsem tedy na ně a hned se mi zobrazilo, kdo je tam dal. Kryštof! Ihned jsem mu psala, aby to okamžitě smazal, ale bez reakce. Rozhodla jsem se tedy, že řeknu Zuzaně, aby mu domluvila. Ta ale nepřišla do školy, proto jsem jí večer psala.

Řekla mi, že jí Kryštof psal, aby přijela za ním autobusem na návštěvu. Zuzana dlouho přemýšlela, ale nakonec jí něco v hlavě řeklo, že jezdit nemá, a proto se rozhodla, že zůstane doma. To se ale Kryštofovi nelíbilo, a proto dal naše upravené fotky na sociální síť, aby Zuzanu přinutil dojet. Ta ho dlouho přemlouvala, aby fotky smazal, ale Kryštof neslevil.

Tehdy i Zuzaně došlo, že Kryštof nebude patřit mezi normální lidi. Proto si ho okamžitě odebrala z přátel a nahlásila ho i s jeho fotkami.

Zanedlouho Kryštof jako uživatel na facebooku už vůbec neexistoval. A od té doby si Zuzana dává pozor, s kým se baví, a mezi přátele si přidává pouze toho, koho důvěrně zná. Možná kdyby ho tehdy ignorovala jako já, mohly jsme si ušetřit takový zásah do soukromí.